

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 468

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 decembrie 1998

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 119 din 29 septembrie 1998 referitoare la sesizarea privind neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/1997 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995....	1-2	Decizia nr. 140 din 27 octombrie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă.....	6-7
Decizia nr. 126 din 13 octombrie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă.....	3-4	Decizia nr. 141 din 27 octombrie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 11/1997 pentru modificarea și completarea Normelor metodologice privind aplicarea Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, stabilite prin Hotărârea Guvernului nr. 20/1996	7-8
Decizia nr. 132 din 20 octombrie 1998 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 ⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă.....	4-5		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 119

din 29 septembrie 1998

referitoare la sesizarea privind neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/1997 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/1997 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995, ca urmare a acțiunii formulate de Partidul Unității Naționale Române.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 2 septembrie 1998, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 29 septembrie 1998.

CURTEA,

Pe rol, soluționarea sesizării Curții Supreme de având în vedere actele și lucrările dosarului, constată

Partidul Unității Naționale Române, prin acțiunea înregistrată la 14 iulie 1997 la Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ, a chemat în judecată Guvernul României, solicitând ca, în baza dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, să se constate că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/1997 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995 este „neconstituțională, nulă și neproducătoare de efecte juridice”. În motivarea acțiunii se susține că prin ordonanța menționată se aduc reglementări în domeniul rezervat, potrivit art. 72 lit. m) din Constituție, legilor organice, încălcându-se grav art. 114 alin. (1) din legea fundamentală, text care interzice emiterea de ordonanțe în domenii ce fac obiectul legilor organice.

Prin Sentința civilă nr. 790 din 25 august 1997, Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ a respins ca inadmisibilă acțiunea formulată de Partidul Unității Naționale Române, reținând în considerente că art. 2 lit. a) din Legea nr. 29/1990 exceptează de la controlul judecătoresc, pe calea contenciosului administrativ, actele emise de Guvern în temeiul delegării legislative date acestuia prin art. 114 alin. (4) din Constituție. Totodată, s-a reținut că nu poate fi sesizată Curtea Constituțională în vederea declanșării controlului de constituționalitate, întrucât nu sunt întrunite cerințele legale pentru sesizarea sa.

Partidul Unității Naționale Române a declarat recurs împotriva Sentinței civile nr. 790/1997 a Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ, care a fost admis de Curtea Supremă de Justiție prin Decizia nr. 369 din 18 februarie 1998, pronunțată în Dosarul nr. 2.019/1997 și, pe cale de consecință, s-a casat sentința recurată pe motiv că instanța de contencios administrativ nu este competentă să soluționeze cauza, dispunându-se trimiterea acesteia la Curtea Constituțională, „ca unica autoritate publică ce poate exercita controlul constituționalității legilor și ordonanțelor”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se consideră că solicitarea Partidului Unității Naționale Române este inadmisibilă. În motivarea acestei opinii se arată, în primul rând, că astfel cum s-a stabilit prin jurisprudența Curții Constituționale, Guvernul este competent să emită ordonanțe de urgență și în domeniul legilor organice; în al doilea rând, că pentru soluționarea acțiunii introduse de Partidul Unității Naționale Române — și, deci, și a recursului — este necesară îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 144 lit. c) din Constituție și la art. 23 din Legea nr. 47/1992, texte care au în vedere situația în care există o cauză pe rolul instanțelor judecătorești și, pe cale

incidentă, se evocă neconstituționalitatea unor dispoziții dintr-o lege ori dintr-o ordonanță. Or, în situația de față, neconstituționalitatea nu s-a invocat pe cale de excepție, ci constituie chiar obiectul cererii formulate de Partidul Unității Naționale Române.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și ale părții prezente, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor.

În conformitate cu art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția de neconstituționalitate poate viza numai acele prevederi dintr-o lege sau ordonanță de care depinde soluționarea cauzei în care acestea au fost invocate.

Rezultă că, în cadrul controlului prevăzut la art. 144 lit. c) din Constituție, instanța de contencios constituțional este legal sesizată în vederea declanșării controlului numai pe calea excepției de neconstituționalitate invocate într-un litigiu pendinte la o instanță de judecată și numai dacă soluționarea aceluși litigiu depinde de legea sau de ordonanța atacată prin excepție de neconstituționalitate.

Curtea constată însă că în speță Partidul Unității Naționale Române a solicitat prin chiar acțiunea introdusă în fața Curții de Apel București constatarea neconstituționalității Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/1997. Or, potrivit Constituției și Legii de organizare și funcționare a Curții Constituționale nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate nu poate face obiectul unei acțiuni directe adresate instanței judecătorești sau Curții Constituționale.

Mai mult, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, o excepție de neconstituționalitate ce a fost invocată cu încălcarea prevederilor art. 23 alin. (1) din aceeași lege este inadmisibilă.

În această situație, sesizarea Curții Constituționale urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, fiind contrară prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992.

În sensul celor arătate este și Decizia Curții Constituționale nr. 92 din 25 iunie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 3 august 1998.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

Respinge ca inadmisibilă sesizarea asupra neconstituționalității Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/1997 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,

Rețineri

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 126
din 13 octombrie 1998referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁴
teza a doua din Codul de procedură civilă

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol, soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, ridicată de Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție în Dosarul nr. 2.898/1997 al acestei instanțe, privind pe Andreescu Aneta.

La apelul nominal se constată lipsa părților legal citate.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a excepției invocate, arătând că dispozițiile art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece transferă în competența părților litigante atribuții care, potrivit art. 130 din Constituție, aparțin Ministerului Public.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 martie 1998, Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, ridicată de Ministerul Public în Dosarul nr. 2.898/1997 aflat pe rolul acestei instanțe.

În susținerea excepției de neconstituționalitate se arată că, întrucât declararea recursului în anulare constituie, conform „art. 130 din Constituție, o prerogativă ce aparține exclusiv procurorului general, ca reprezentant al Ministerului Public, apare firesc ca retragerea acestei căi extraordinare de atac de către inițiatorul ei, conform art. 330⁴ teza întâi din Codul de procedură civilă, să reprezinte un exercițiu al aceleiași atribuții, la îndemâna aceluiași subiect calificat și având ca efect stingerea litigiului respectiv“. De aceea, se apreciază că dispozițiile art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, care permit părților din proces să ceară continuarea judecării unei căi de atac „pe care nu sunt abilitate să o declanșeze, apar ca neconstituționale, întrucât transferă în competența părților litigante atribuții care, potrivit art. 130 din Constituție, aparțin exclusiv Ministerului Public și se exercită numai prin procurorii constituiți în parchete“. Autorul excepției mai susține că art. 16 alin. (1) din Constituție nu are în vedere egalitatea de tratament juridic a cetățenilor „în raport cu autoritățile publice și nici preluarea de către cetățeni a atribuțiilor ce

Instanța de judecată și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefondată.

În conformitate cu prevederile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului. În cauză a comunicat punctul său de vedere numai Guvernul, care apreciază că excepția urmează să fie respinsă, ținând seama de practica jurisdicțională a Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate, fiind sesizată legal, în conformitate cu dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată.

Potrivit prevederilor art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, „până la închiderea dezbaterilor procurorul general își poate retrage motivat recursul în anulare. În acest caz, părțile în proces pot cere continuarea judecării“. Această dispoziție legală a fost integral atacată, în repetate rânduri, pe calea excepției de neconstituționalitate.

Astfel, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, Curtea Constituțională a decis că dispozițiile art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale. În considerentele deciziei se precizează că „art. 330⁴ din Codul de procedură civilă arată condițiile în care procurorul general își poate retrage recursul în anulare și consacră, totodată, dreptul părților din proces de a stăruii pentru continuarea judecării. Or, prin aceste prevederi nu poate fi pusă în discuție nici o situație conflictuală cu dispozițiile Constituției“.

Aceeași soluție a constituționalității dispozițiilor art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă a fost pronunțată în mod constant în practica jurisdicțională a Curții.

Ulterior, fiind sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cuprinse în teza a doua a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat în același sens, respingând excepția. Astfel sunt deciziile nr. 67 și 68 din 16 aprilie 1998, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 26 mai 1998.

Pentru a se pronunța această soluție s-a reținut că prevederile legale ce reglementează recursul în anulare, deci și cele ale art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, sunt în concordanță cu dispozițiile art. 125 și 128 din Constituție.

Faptul că recursul în anulare, care se poate exercita numai de procurorul general, este continuat la cererea uneia dintre părți, în cazul în care procurorul general îl retrage, nu poate fi considerat ca dispoziție în vigoare.

Aceasta nu este o problemă de constituționalitate, ci o chestiune de politică legislativă a autorității legiuitoare, opțiune legislativă care nu poate fi considerată ca neconstituțională atâta timp cât nu contravine unei prevederi a Constituției.

Având în vedere că în speță nu au intervenit elemente noi care să determine reconsiderarea practicii juridictionale a Curții, urmează ca excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, ridicată de Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție în Dosarul nr. 2.898/1997 al Curții Supreme de Justiție – Secția civilă.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 132 din 20 octombrie 1998

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, ridicată de Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție în Dosarul nr. 3.369/1995 al acestei instanțe, privind pe Marinescu George, Cojocaru Ana și Andreuț Maria.

La apelul nominal au răspuns: intimatul Marinescu George, personal, intimații-intervenienți Cojocaru Ana și Andreuț Maria, ambii reprezentați de avocatul Grigorescu Florian, fiind absenți Consiliul Local al Municipiului Pitești și Regia Autonomă „Regotrans” Pitești, pentru care procedura de citare este legal îndeplinită.

Față de declarația părților că nu au cereri de formulat se constată cauza în stare de judecată și se dă cuvântul în fond părților.

Luând cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției invocate, arătând că dispozițiile art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă și dispozițiile art. 128 și 130 din legea fundamentală, fără a arăta în ce constă contradicția dintre textul legal atacat și prevederile constituționale.

competența părților litigante atribuții care, potrivit art. 130 din Constituție, aparțin Ministerului Public.

În continuare ia cuvântul, pentru Cojocaru Ana și Andreuț Maria, avocatul Grigorescu Florian, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate invocate, având în vedere că asupra constituționalității textului legal atacat Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii, neexistând elemente noi care să determine schimbarea acestei practici. Se apreciază că dispozițiile art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, care consacră dreptul părților din proces de a cere continuarea judecării cauzei, este o concretizare a prevederilor art. 20, 21 și 135 din Constituție. Totodată se consideră că dreptul conferit părților de art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă este un drept la replică, având valoare constituțională, fiind o componentă a libertății conștiinței și a libertății de exprimare, așa cum rezultă și din Decizia Curții Constituționale nr. 8 din 31 ianuarie 1996, definitivă ca urmare a Deciziei nr. 55 din 14 mai 1996. De asemenea, se susține că excepția invocată nu este motivată, deoarece autorul excepției nu precizează care texte din Constituție sunt încălcate, ci face referire numai la conținutul dispozițiilor art. 128 și 130 din legea fundamentală, fără a arăta în ce constă contradicția dintre textul legal atacat și prevederile constituționale.

În cuvântul său intimatul Marinescu George arată că lasă la aprecierea instanței constituționale soluționarea

CURTEA,

deliberând asupra excepției de neconstituționalitate invocate, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 martie 1998, Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, ridicată de Ministerul Public în Dosarul nr. 3.369/1995 aflat pe rolul acestei instanțe.

În susținerea excepției de neconstituționalitate se arată că, întrucât declararea recursului în anulare constituie, conform „art. 130 din Constituție, o prerogativă ce aparține exclusiv procurorului general, ca reprezentant al Ministerului Public, apare firesc ca retragerea acestei căi extraordinare de atac de către inițiatorul ei, conform art. 330⁴ teza întâi din Codul de procedură civilă, să reprezinte un exercițiu al aceleiași atribuții, la îndemâna aceluiași subiect calificat, cu efect de stingere a litigiului respectiv“. De aceea, se apreciază că dispozițiile art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, care permit părților din proces să ceară continuarea judecării unei căi de atac pe care nu sunt abilitate să o declanșeze, apar ca neconstituționale, întrucât transferă în competența părților litigante atribuții care, potrivit art. 130 din Constituție, aparțin exclusiv Ministerului Public. În fine, se precizează că art. 16 alin. (1) din Constituție nu are în vedere egalitatea de tratament juridic a cetățenilor „în raport cu cea care se aplică autorităților publice și nici preluarea de către cetățeni a atribuțiilor ce revin respectivelor autorități“.

Instanța de judecată și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefondată.

În conformitate cu prevederile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului. În cauză a comunicat punctul său de vedere numai Guvernul, care apreciază că excepția urmează să fie respinsă, ținând seama de practica jurisdicțională a Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, concluziile părților și ale procurorului, precum și dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate, fiind sesizată legal, în conformitate cu dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, ridicată de Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție în Dosarul nr. 3.369/1995 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Potrivit prevederilor art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, „până la închiderea dezbaterilor procurorul general își poate retrage motivat recursul în anulare. În acest caz, părțile în proces pot cere continuarea judecării“. Această dispoziție legală a fost integral atacată, în repetate rânduri, pe calea excepției de neconstituționalitate.

Astfel, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, Curtea Constituțională a decis că dispozițiile art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale. În considerentele deciziei se reține că „art. 330⁴ din Codul de procedură civilă arată condițiile în care procurorul general își poate retrage recursul în anulare și consacră, totodată, dreptul părților din proces de a stăruii pentru continuarea judecării. Or, prin aceste prevederi nu poate fi pusă în discuție nici o situație conflictuală cu dispozițiile Constituției“.

Aceeași soluție a constituționalității dispozițiilor art. 330⁴ din Codul de procedură civilă a fost pronunțată în mod constant în practica jurisdicțională a Curții.

Ulterior fiind sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cuprinse în teza a doua a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat în același sens, respingând excepția. Astfel sunt deciziile nr. 67 și 68 din 16 aprilie 1998, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 26 mai 1998.

Pentru a se pronunța această soluție s-a reținut că prevederile legale care reglementează recursul în anulare, deci și cele ale art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, sunt în conformitate cu dispozițiile art. 125 și 128 din Constituție.

Faptul că recursul în anulare, care se poate exercita numai de procurorul general, este continuat la cererea uneia dintre părți, în cazul în care procurorul general îl retrage, nu încalcă dispozițiile constituționale menționate. Aceasta nu este o problemă de constituționalitate, ci o chestiune de politică legislativă a autorității legiuitoare, opțiune legislativă care nu poate fi considerată ca neconstituțională atâta timp cât nu contravine unei prevederi a Constituției.

Având în vedere că în speță nu au intervenit elemente noi care să determine reconsiderarea practicii jurisdicționale a Curții, urmează ca excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă să fie respinsă.

Magistrat-asistent,

Teodor Găvruta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 140
din 27 octombrie 1998referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁴
teza a doua din Codul de procedură civilă

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol, soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, ridicată de Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție în Dosarul nr. 1.122/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

La apelul nominal este prezentă Gărdescu Valeria, prin mandatarul Popescu Gheorghe. Lipsește Societatea Comercială „Morărit Service” — S.A., pentru care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată și se dă cuvântul pe fond reprezentantului Ministerului Public, care solicită admiterea excepției invocate. În susținerea sa arată că dispozițiile art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece transferă în competența părților litigante atribuții care, potrivit art. 130 din Constituție, aparțin Ministerului Public.

Mandatarul intimăte-reclamante Gărdescu Valeria, luând cuvântul, solicită admiterea excepției, motivând că o altă hotărâre judecătorească pronunțată în litigiul care s-a aflat pe rolul instanței de judecată „ar echivala cu o naționalizare”.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 mai 1998, pronunțată în Dosarul nr. 1.122/1997, Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, invocată de Ministerul Public.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că, întrucât declararea recursului în anulare constituie, conform „art. 130 din Constituție, o prerogativă ce aparține exclusiv procurorului general, ca reprezentant al Ministerului Public, apare firesc ca retragerea acestei căi extraordinare de atac de către inițiatorul ei, conform art. 330⁴ teza întâi din Codul de procedură civilă, să reprezinte un exercițiu al aceleiași atribuții, la îndemâna aceluiași subiect calificat și având ca efect stingerea litigiului respectiv”. De aceea, se apreciază că dispozițiile art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, care permit părților din procedură a cărei continuarea judecătii unei căi de atac pe care nu sunt abilitate să o declanșeze, apar ca neconstituționale, întrucât transferă în competența părților litigante atribuții care, potrivit art. 130 din Constituție, aparțin exclusiv Ministerului Public. În fine, se precizează că art. 16 alin. (1) din Constituție nu are în vedere egalitatea de tra-

autorităților publice și nici preluarea de către cetățeni a atribuțiilor ce revin respectivelor autorități”.

Instanța de judecată și-a exprimat opinia că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefondată.

În conformitate cu prevederile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului. În cauză a comunicat punctul său de vedere numai Guvernul, potrivit căruia excepția urmează să fie respinsă, ținând seama de practica jurisdicțională a Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, susținerile mandatarului intimăte-reclamante, concluziile procurorului și dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate, fiind sesizată legal, în conformitate cu dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată.

Potrivit prevederilor art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, „Până la închiderea dezbaterilor procurorul general își poate retrage motivat recursul în anulare. În acest caz părțile în proces pot cere continuarea judecătii”. Această dispoziție legală a fost integral atacată, în repetate rânduri, pe calea excepției de neconstituționalitate.

Astfel, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, Curtea Constituțională a decis că dispozițiile art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale. În considerentele deciziei se arată că „art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă arată condițiile în care procurorul general își poate retrage recursul în anulare și consacră, totodată, dreptul părților din proces de a stăruii pentru continuarea judecătii. Or, prin aceste prevederi nu poate fi pusă în discuție nici o situație conflictuală cu dispozițiile Constituției”.

Aceeași soluție a constituționalității dispozițiilor art. 330⁴ din Codul de procedură civilă a fost pronunțată în mod constant în jurisprudența Curții.

Ulterior, fiind sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cuprinse în teza a doua a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat în același sens, respingând excepția. Astfel sunt deciziile nr. 67 și 68 din 16 aprilie 1998, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 26 mai 1998.

Pentru a se pronunța această soluție s-a reținut că prevederile legale care reglementează recursul în anulare, deci și cele ale art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, sunt în conformitate cu dispozițiile art. 125 și 128 din Constituție.

Faptul că recursul în anulare, care se poate exercita numai de procurorul general, este continuat la cererea uneia dintre părți, în cazul în care procurorul general îl retrage, nu încalcă dispozițiile constituționale menționate.

chestiune de politică legislativă a autorității legiuitoare, opțiune legislativă care nu poate fi considerată ca neconstituțională atâta timp cât nu contravine unei prevederi a Constituției.

Având în vedere că în speță nu au intervenit elemente noi care să determine reconsiderarea practicii juridictionale a Curții, urmează ca excepția privind dispozițiile art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a art. 330⁴ teza a doua din Codul de procedură civilă, ridicată de Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție în Dosarul nr. 1.122/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 octombrie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 141

din 27 octombrie 1998

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5
din Hotărârea Guvernului nr. 11/1997 pentru modificarea și completarea Normelor metodologice
privind aplicarea Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile
cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului,
stabilite prin Hotărârea Guvernului nr. 20/1996**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol, soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 11/1997, ridicată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Făgăraș în Dosarul nr. 4.254/1997 aflat pe rolul acestei instanțe. La apelul nominal răspunde avocatul Ursu Victor pentru Luțaș Emilia și Boieriu Iuliu, lipsind celelalte părți, pentru care procedura de citare este legal îndeplinită. Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul pe fond părților.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, având în vedere dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată.

Avocatul reclamantilor Luțaș Emilia și Boieriu Iuliu solicită, de asemenea, respingerea excepției ca inadmisibilă, pentru motivele susținute de către reprezentantul

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 iunie 1998, Judecătoria Făgăraș, județul Brașov, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 11/1997 pentru modificarea și completarea Normelor metodologice privind aplicarea Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, stabilite prin Hotărârea Guvernului nr. 20/1996, invocată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Făgăraș în Dosarul nr. 4.254/1997 aflat pe rolul acestei instanțe.

În motivarea excepției se susține că Hotărârea Guvernului nr. 11/1997 „completează chiar această lege, în sensul că fostul proprietar sau persoane care se consideră descendenți pot introduce oricând acțiuni pentru restabilirea situației Cărtii funciare“. De aceea consideră că instanțele judecătorești nu sunt competente să hotărască asupra valabilității titlului prin care imobilul a trecut în proprietatea statului, acest lucru neputând fi făcut decât prin lege.

Exprimându-și opinia asupra excepției, așa cum prevăd dispozițiile art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, Judecătoria Făgăraș arată că aceasta este nefondată, deoarece Hotărârea Guvernului nr. 11/1997 nu modifică și nici nu completează Legea nr. 112/1995, ci doar explică ce înseamnă „titlu valabil“, pentru a putea fi pusă în aplicare

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul său de vedere Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este nefondată, deoarece Hotărârea Guvernului nr. 11/1997 nu poate fi inclusă în categoria actelor cu privire la care Curtea Constituțională are competența de a se pronunța. Atribuțiile Curții Constituționale sunt expres și limitativ menționate în art. 144 lit. c) din Constituție, care se referă doar la excepțiile privind constituționalitatea „legilor și a ordonanțelor”, dispoziție preluată și în art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată. Hotărârile Guvernului pot fi atacate doar în fața instanțelor judecătorești pe calea contenciosului administrativ.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 11/1997, ridicată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Făgăraș în Dosarul nr. 4.254/1997 al Judecătoriei Făgăraș. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 octombrie 1998.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.

